

KAPITEL VIII.

Pengepolitikken.

127. De to forudgående kapitler har vist, hvorledes Fællesskabet må bevæge sig henimod skabelsen af ét centrum for økonomisk politik. En sådan koordinering af national politik, der før eller siden vil føre til en sammensmeltning til én fælles politik, vil være ufuldstændig og derfor sandsynligvis uden den tilsigtede virkning, såfremt der ikke træffes lignende forholdsregler på pengepolitikens område, d. v. s. med hensyn til de regler, der i medlemslandene gælder for sedeludstedelse og -omløb. Selv om pengepolitik i dag ikke længere spiller den samme næsten afgørende rolle som i tidligere tider, er den dog stadig et vigtigt bidrag til opnåelse af almindelig balance — hvis der blot er tale om at lægge en bremse på en økonomi, der trues af inflation.

128. Men pengepolitik er af stor betydning for fællesmarkedet ud fra et andet synspunkt. Den økonomiske union, som senest skal være etableret ved overgangsperiodens udløb, kræver fastsættelse af meget snævre grænser for kurssvingningerne mellem medlemslandenes valutaer. Enhver større forskydning ville påvirke samhandelen mellem landene i en sådan grad, når landene ikke længere er beskyttet af toldgrænser, og ville på grund af Fællesskabets garanterede interventionspris for korn og andre fundamentale landbrugsprodukter medføre så pludselige ændringer i landbrugsprodukternes prisniveau og dermed i landbrugernes indtægter, at fællesmarkedet selv ville blive bragt i fare.

En tilstand med faste valutakurser er selve definitionen på en monetær union, thi hvis den er tilstrækkeligt garanteret ved passende organer og metoder, er det ligegyldigt for borgerne i medlemslandene, om de holder deres aktiver i den ene eller anden fællesskabsvaluta.

Den gradvise indførelse af en fælles konjunkturpolitik og en fælles økonomisk politik vil ganske vist bidrage betydeligt til opnåelse af en sådan tilstand, men dette ville ikke være tilstrækkeligt, hvis der ikke hertil føjedes foranstaltninger på det monetære område.

129. De seks fællesskabslande er også medlemmer af et verdensomfattende monetært system baseret på guld og to større valutaeserver. Det er ikke stedet her at drøfte dette systems fordele, men det kan siges uden overdrivelse, at det frembyder visse svaghedstegn, som gør det nødvendigt at træffe visse yderligere foranstaltninger for at undgå for store spændinger. Fællesskabet vil i højere grad blive i stand til at træffe effektive foranstaltninger i så henseende, når det fremtræder som en enhed; tilvejebringelsen af en fælles europæisk valutaeserve ville i betydelig grad lette det internationale monetære samarbejde og reformere det nuværende system.

130. Det bør i denne sammenhæng bemærkes, at det, der her er tale om, ikke blot er det internationale monetære systems stabilitet, men også fællesmarkedets sammenhængskraft, som uundgåeligt vil blive påvirket af alvorlige monetære vanskeligheder, selv om sådanne i første række rammer lande uden for Fællesskabet. Traktaten indeholder bestemmelser om en fælles handelspolitik, men ikke noget om en fælles pengepolitik; dette er en indlysende mangel, som der bør bødes på.

131. Det program, som Kommissionen foreslår opstillet på dette område, gengives nedenfor. Kommissionen vil udarbejde de nødvendige forslag og herunder holde nær kontakt med Den monetære Komité, som i de senere år har vist sig at være et af Fællesskabets vigtigste organer, og hvis kompetence og indflydelse Kommissionen ønsker set udvidet.

Det er indlysende, at Storbritanniens tilslutning til Fællesskabet i vidt omfang vil ændre karakteren af de monetære problemer, der i dag rejser sig for medlemslandene og Fællesskabets organer. Kommissionen er ikke desto mindre overbevist om, at de ideer, der ovenfor er givet udtryk for, ikke vil miste deres styrke og betydning.